

Milanas, 2011 m. sausio 31 d.

Mielieji draugai,

Įsivaizduoju, su koku jauduliu ir entuziazmu kiekvienas iš jūsų – kaip ir aš pats – sutikote pranešimą dėl Jono Pauliaus II beatifikacijos, kuri, Benedikto XVI-ojo patvirtinimu, įvyks Gegužės 1-ąją, per Dievo Gailestingumo šventę. Drauge su Popiežiumi mes sušukome: „Esame laimingi!“ (2011 m. sausio 16 d. *Angelus* malda).

Mes kartu su visa Bažnyčia džiaugiamės dėkodami Dievui už šį gerį – jo asmenybę, liudijimą ir misionierišką aistrą. Kas iš mūsų mažai gavome iš jo gyvenimo? Kiek žmonių, matydami jo aistrą Kristui, žmogiškumą, trykštantį iš jo tikėjimo ir užkrečiamą entuziazmą, iš naujo neatrado džiaugsmo būti krikščionimi? Jame mes iškart atpažinome žmogų, kurio temperamentas ir kalba buvo persmelkti tikėjimo, kurio žodžiai ir veiksmai išryškino būdą, kurį pasirinko Dievas, norėdamas pranešti apie save: žmogišką susitikimą, kuris tikėjimą paverčia žavingu bei įtikinančiu.

Visi mes esame labai sąmoningi dėl jo pontifikacijos svarbos Bažnyčios bei visos žmonijos gyvenimui. Ypatingai sunkiu momentu jis dar kartą, su tokia drąsa, kurios šaltinis gali būti tik pats Dievas, teigė, ką reiškia būti krikščionimi šiandien, pateikdamas visus argumentus už tikėjimą ir nenuilsdamai skatindamas bažnyčios atsinaujinimo užuomazgas, pradėtas Vatikano II-ojo Susirinkimo, išvengiant bet kokių dalinių interpretacijų, kurios galėtų sumažinti jo svarbą vienu ar kitu aspektu. Jo indėlis į taiką pasaulyje ir žmonijos gyvavimą kartu rodo, koks svarbus bendrajam gėriui yra tikėjimas, vientisai gyvavęs jame visais savo matmenimis.

Visi žinome, koks artimas ryšys nuo pontifikacijos pradžios siejo Joną Paulių II su kun. Giussani ir CL. Ryšys, pagrįstas tikėjimo žvilgsnio nukreipimu į visą realybę, į aistrą Kristui – „visatos ir istorijos centrą“ (*Redemptor hominis – žmonijos Atpirkėjas*). Kai įvairiomis progomis kalbėjo visiems judėjimams, kuriuos apibūdino kaip „Dvasios pavasarį“, jis pateikė vertingų pamokymų, kaip geriau suprasti ir pagilinti mūsų charizmą, nes charizmatiškasis matmuo Bažnyčioje yra toks pat svarbus kaip ir institucinis. Jis daug kartų su mumis kalbėjo tiesiogiai, taip pat ir laiškuose, rašytuose kun. Giussani paskutiniiais jų gyvenimo metais, suvienytais ligos išbandymo.

Savo kreipimesi judėjimo 30-ųjų metinių sukakties proga 1984-aisiais metais jis sakė: „Jėzus Kristus, Jis, kuriame viskas padaryta ir išsilaiko, tuo būdu yra aiškinamoji žmogaus priežastis ir jo istorijos pagrindas. Nuolankiai, bet kartu ir tvirtai teigti, kad Kristus yra pradinis ir įkvepiantis gyvenimo, sąmoningumo ir veiklos motyvas, reiškia prisiliesti prie Jo, dabartį paversti Jo pergale pasaulyje. Dirbti taip, kad tikėjimo turinys leistų mokytis ir taptų gyvenimo suvokimu, yra kasdieninė tikinčiojo užduotis, kuri turi būti atliekama kiekvienoje situacijoje ir aplinkoje, kokią tik jis kviečiamas išgyventi. Jūsų dalyvavimo bažnytiniame gyvenime turtingumas glūdi štai kur: ugdymasis per tikėjimą gali įtakoti žmogaus ir istorijos gyvenimą. [...] Taip išgyventa ir suprasta krikščioniška patirtis sukuria esatį, kuri įveda Bažnyčią į kiekvieną žmogišką situaciją kaip vietą, kurioje Kristaus įvykis [...] gyvena kaip horizontas, kupinas tiesos žmogui. Mes tikime Kristumi, mirusiu ir prisikėlusiu, Kristumi, esančiu čia ir dabar, kuris vienas gali pakeisti ir keičia žmogų ir pasaulį, juos permaintydamas.“ (Roma, 1984 m. rugsėjo 29 d.). Šie žodžiai yra stublinamai reikšmingi netgi šiandien.

Stebinančia ir unikalia tėvyste Jonas Paulius II apglėbė mūsų jauną istoriją, suteikdamas bažnytinį pripažinimą *Bendrystė ir Išsilaisvinimas* Brolijai, *Memores Domini*, Šv. Karolio Boromiejaus kunigiškajai misionierių Brolijai, Švč. Mergelės Marijos Dangun Ėmimo seserų kongregacijai, kaip gėrybėms, kylančioms iš tėvo Giussani charizmos visos Bažnyčios labui. Pats popiežius mums leido suprasti šio pripažinimo svarbą: „Kai judėjimas

yra pripažintas Bažnyčios, jis tampa privilegijuotu įrankiu asmeninei ir vis atsinaujinančiai ištikimybei Kristaus paslapčiai (Castelgandolfo, 1985 m. rugsėjo 12 d.).

Taigi jeigu kas nors turi milžinišką dėkingumo skolą Jonui Pauliui II, mes esame vieni iš jų. Negalime rasti tinkamesnio būdo išreikšti šį dėkingumą, negu sekant jo patikimu pamokymu: „Niekada neleiskite, kad jūsų dalyvavimą pasiglemžtų tokie parazitai kaip įprotis, rutina ar senatvė. Nuolat iš naujo atraskite jus sužavėjusią charizmą, ir tai jums leis dar stipriau tapti tarnais tos vienintelės jėgos, kuri yra Viešpats Kristus!“ (Castelgandolfo, 1985 m. rugsėjo 12 d.).

Dėl šių priežasčių visi dalyvausime palaiminimo ceremonijoje, kuri vyks gegužės 1-ąją. Taigi Brolijos dvasinės pratybos, planuojamos balandžio 29-gegužės 1 d., pasibaigs šeštadienį vakare, balandžio 30 d., kad kartu su visais judėjimo draugais – mokiniais, studentais ir suaugusiais, kurių nebus Rimini – galėtume keliauti į piligriminę kelionę į Romą ir bendrai su popiežiumi ir Bažnyčia dėkoti Dievui, kuris mums atsiuntė tokį nuoširdų Kristaus liudininką. Norime susirinkti arti Benedikto XVI, kuris įžvalgiai nusprendė visam pasauliui paskelbti Joną Paulių II palaimintuoju kaip pavyzdį, ką gali Kristus padaryti su žmogumi, kuris leidžiasi būti Jo vedamas.

Prašydamas Tėvo Giussani ir naujai palaimintojo Jono Pauliaus II iš dangaus aukštybių lydėti mūsų ištikimybę Petru – tvirtai mūsų gyvenimo tikėjimu tvirtovei –, ir meldamas Dievo Motinos kiekviename iš mūsų išpildyti šventumo troškimą, dėl kurio gyvuoja mūsų Brolija, širdingai jus sveikinu.

Kun. Julian Carron